

Chuyến xe thời gian

bùi hiển

Le bonheur n'est jamais grandiose
(Hạnh phúc chẳng bao giờ huy hoàng)
Aragon

Một mùi lạ tạt qua mũi, anh tỉnh cơn gà gật. Mùi thơm son phấn. Nói đúng hơn, một thứ mùi son phấn ngầy ngậy, nồng nàn, tựa hồ trộn lẫn chút mùi mồ hôi mỡ màng beo béo hay sao ấy? Đầu vẫn gục trên cổ, anh nhắm mắt, đảo nhìn qua phía trái chỗ mình ngồi. Một cặp đùi đồ sộ căng bóng dưới làn xoa ngoài màu cánh trả, hầu như đen thẫm, xếp bên nhau song song như hai quả dưa hấu đập vào luồng mắt còn lơ mơ ngái ngủ. Anh khẽ cựa mình vì thấy một bên vai bị lấn ép. Vai anh liền được giải tỏa: người ngồi cạnh vừa hơi xoay mình, duỗi cánh tay, rồi một bàn tay nung núc với những ngón ngắn chùn móng tô nhũ bạc óng ánh hơi xò ra úp chụp lên một bên đùi, chiếc đùi béo nục với chiếc đầu gối cũng u lên tròn vo, càng nom càng giống hết quả dưa hấu cỡ bự. Hai chiếc nhẫn vàng, mặt ngọc xanh ngọc đỏ cũng to bự, tôn thêm ở bà ta vẻ giàu sang phú quý.

Đầu vẫn cúi, gà gật, anh chống lại ý muốn liếc ngang sang, chỉ cố đoán già đoán non. Bà mệnh phụ mà sự tình cô đã đặt ngồi kế cạnh mình, tuổi phải ngót nghét năm mươi. Mu bàn tay đã sần sùi lên thế kia, phấn đóng thành vẩy trắng, nhìn kỹ mà xem. Bà ta lên xe từ lúc nào ấy nhỉ, chà chà, mình vừa chợp một giấc say quá thể.

Trong anh gợn lên một chút hổ thẹn với chính mình. "Phổi bò!". Hóa ra cái não núc ban đầu của mình cũng chỉ là phổi bò, một cái gì vẫn như hơi hợt giả tạo. Chiếc xe ca sơn xanh da trời với những vạch vàng vạch đỏ chạy dài, hầu như mới, trông đom đống, khá sang trọng, khác hẳn cái dáng cũ kỹ bệ rạc của những chiếc xe miền Bắc từng trải qua bom đạn, sau chặng nghỉ ăn tối ở Đà Nẵng, đã khấn trương lên đường lại, lúc ấy khoảng mười giờ đêm. Bon bon lướt trên con đường nhựa huyết mạch của chiến tranh được bảo dưỡng khá tốt, nó tiến nhanh với tốc độ đều đặn về phía Nam. Dường như nó cũng muốn đáp ứng cái hào hứng của anh, người cán bộ "Bắc Việt", muốn được sớm tận mắt thấy một nửa miền đất nước mà chỉ dăm ba tháng trước đây, đối với anh cũng như với đồng bào miền Bắc, còn là nơi đất cấm không thể nào mơ ước đặt chân lên. Lúc bình minh vừa rạng, nhìn ra trước, chênh chếch về phía trái, một dải lụa mờ trắng lơ xô tiến ập về phía chiếc xe. Chao ôi! Biển! Biển! Những làn sóng bạc đầu kéo dài như dải lụa ấy, cùng với cảnh hùng đông, càng lúc càng sáng trắng lên lấp lánh, sôi trào đồng thời, màu nước biển ngoài kia chuyển nhanh từ tím thẫm sang màu tím ngát rồi lam tím. Lần đầu tiên anh thấy con đường quốc lộ 1 đi sát gần biển Đông đến thế. Chao ôi, giá lúc này có thể nhảy ra khỏi xe, thở căng lồng ngực mà lao ra chạy như người lực sĩ điền kinh giữa khoảng biển trời thênh thang phóng khoáng! Hít thở cái bầu trời Nam vừa thoát trở lại thanh bình! Nuốt tràn tim tràn phổi cái màu biển

tím lam ngan ngát! Nhìn cho no mắt những rặng dừa, vườn dừa, rừng dừa ken sít, những dòng sông xanh leo lẻo miền Nam Trung Bộ, những dáng tháp Chăm ẩn hiện như trong mơ!

Thế rồi, một nhòai vì bao cảm giác, ấn tượng dồn dập, anh gục đầu thiếp đi lúc nào không biết.

Xe đã dừng đỗ khách ở quãng nào ấy nhỉ, anh tự hỏi. Ngồi cạnh anh lúc sáng sớm ở phía trái là một ông già cơ, ừ đúng, một ông già âu phục mầu ghi nếp là thẳng tắp diêm dúa, cùng đi với vợ, bà vợ ngồi cạnh cửa sổ xe. Lúc này ngồi thay vào chỗ của ông là bà mệnh phụ to béo đồ sộ này. Phía bên trái bà ta, cạnh cửa sổ, cũng là một người khách mới, một phụ nữ, chắc hẳn trẻ hơn, anh đoán thế, căn cứ vào chiếc tà áo dài bằng crep mịn mầu thiên thanh. Trên tà áo dài ấy, anh thấy một chiếc làn đan bằng thứ sợi gì trắng ngà mềm óng (sau này mới biết người ta gọi là lá buông). Nắm nhẹ lên quai làn là hai bàn tay nhỏ nhắn, các đầu ngón hồng hồng đan chớm vào nhau. Anh chú ý thấy móng tay để tự nhiên, không tô nhuộm.

Chủ nhân hai bàn tay này - anh trở lại với cái thói quen hay xét đoán - phải là người trên dưới ba mươi, cầu cho cô ta không quá ba mốt ba hai! Cổ tay không tròn mọng nữa, nhưng da dẻ vẫn còn mịn màng. Và cái tư thế hai bàn tay khê ấp lên chiếc làn vẫn còn đượm một dáng vẻ yêu kiều gần như quý phái.

Anh khê cựa mình lần nữa: bả vai của bà mệnh phụ lại lăm le lấn chiếm. Bà kia né vai, hơi quay mặt nhìn anh. Có cảm giác trong ánh mắt liếc nhìn ấy có một cái nguyệt ngang. Xin lỗi, xin lỗi, anh trả lời thầm, tôi không hề có ý ganh tị hoặc bực bội với sự phì nộn trời cho của bà. Lỗi tại chiếc ghế quá chật. Nhưng tại sao từ đầu bà không giành lấy chỗ ngồi cạnh cửa sổ, vất cánh tay lên thành xe, có phải thoải mái hơn không. Bà là thế nào với cô ta, mà lại phải chen vào giữa, cách ly cô ta với tôi. Một sự bảo vệ hoàn toàn không cần thiết, cam đoan với bà thế.

Lúc này xe lại đi qua một quãng đường giáp biển nữa. Trời, cái mầu biển quê hương dưới một bầu trời Nam nhiệt đới sao mà biếc xanh da diết. Anh chợt nảy ao ước: giá như xe lúc này tạm dừng, hoặc chết máy cũng được, cho mình xuống ngắm nhìn chốc lát. Hoặc giá như mình đổi chỗ cho người phụ nữ trẻ kia, ló cổ ra ngoài thành xe, hít thở khí lành. Cái mùi thơm nồng nàn mằn mặn tỏa từ bà mệnh phụ ngồi cạnh quả là ngọt ngào. Đã thế, anh không dám quay đầu, cựa mình lần thứ ba, sợ gây phản ứng. Cổ anh cứng ngắc.

Một lúc nào đó, đến lượt hai quả dưa hấu cụ cụ cụ cụ dưới làn xoa căng bóng bọc ngoài. Rồi chủ nhân của nó nặng nề, cẩn trọng cúi hẳn người, quơ sửa cái gì đó nơi sàn xe, có lẽ bà ta nói bớt quai dép để giải phóng bàn chân ngồi lâu bị sung thũng. Cơ hội ngàn năm có một! Anh uốn ngực, vươn người, quay lắt vai bên này bên kia hai cái. Cũng thừa dịp may hiếm có này, anh ném cái liếc nhìn về phía người phụ nữ trẻ mặc áo dài mầu thiên thanh và có dáng điệu thanh cao quý phái.

Thốt nhiên trán anh thoáng một luồng lạnh toát.

"Hiền!"

Có đúng là lúc bấy giờ miệng anh đã cất lên tiếng gọi hầu như thảng thốt? Giờ đây, mười mấy năm sau, anh vẫn còn băn khoăn vật vã với câu hỏi ấy. Giây phút ấy sống lại trong anh như một cơn mơ. Trong mơ, ta nói chuyện với người khác, có lúc to tiếng tranh cãi nữa, mà vẫn cảm giác như không hề mở miệng. Cả người đối thoại với mình nữa, ta nghe họ tranh cãi với những lời nói rành rọt, những giọng điệu bỗng trầm biểu hiện tình cảm hết sức rõ ràng mà thật ra không hề thấy người kia máy mòi lấy một chút.

Còn người phụ nữ trẻ kia nữa, có đúng là Hiền, Trang Hiền của anh chẳng? Có đúng là cô ta đã lặng lẽ đáp lại tiếng kêu thảng thốt của anh bằng một tiếng "chào anh" bình thản, thản nhiên không nhĩ?

Giây phút ấy thoáng qua rất nhanh. Một ánh chớp. Một cơn mơ. Trầm lặng và khắc nghiệt. Bà mệnh phụ đã trở về với tư thế cũ, ngồi ngay ngắn, đồ sộ, tạo một bức thành cách ngăn vững chắc giữa quá khứ và hiện tại.

Hiền, Trang Hiền, anh kêu thầm trong đầu óc nóng bừng dưới làn da trán lạnh băng, có phải chính em là Nguyễn Thị Trang Hiền đó chẳng. Em ngồi bên tôi, cách nhau trong gang tấc mà biệt xa vời vợi, như bị phân cách bởi cả một đại dương. Có phải chính Trang Hiền, người từng viết cho tôi những dòng tha thiết: "Em yêu anh mãi mãi, không bao giờ thay đổi", những dòng thư mà tôi đã thả trôi trên một dòng sông xanh, với bao ý nghĩ buồn vui nào đấy không rõ rệt?

"Chào anh". Phải chăng Hiền đã đáp lời anh như vậy.

Đó là tiếng chào gặp mặt hay tiếng chào giã biệt.

Thản nhiên, không âm sắc, không vui không buồn. Thà như Hiền lạnh lùng, hoặc giận dữ, uất hận, thậm chí căm ghét tôi đi. Mà có phải chính Hiền ngồi đó không đã. Hay tôi trông nhầm, một ảo ảnh. Hay tôi nghe nhầm một khuyết tật của thính quan, chung quy cũng chỉ là ảo giác.

Hai bên giã biệt nhau từ lúc nào ấy nhĩ. Và giã biệt cách thế nào, nhiều năm tháng rồi, anh hầu như không còn nhớ. Dường như tình yêu cứ phai nhạt dần, thời gian như một chất nước không màu sắc không mùi vị, pha cho những tình cảm mê say nhất cũng loãng dần, loãng dần. Những cuộc gặp gỡ, thư từ qua lại ngày càng thưa thớt, rồi một lúc nào đó ngừng hẳn, lúc nào, anh cũng chẳng chú ý. Mà chắc phía Hiền cũng vậy. Một thú thỏa thuận ngầm, một quy ước không thành văn.

Cửa quậ. Lần này thì chính bà mệnh phụ cửa quậ vai trước, cứ như bị người đàn ông gầy gò ngồi cạnh là anh xâm lấn. Anh ngồi thẳng lên, hơi cứng người lại, coi như chính mình có lỗi. Mặc dù vậy, vẫn không ngăn được cái quay đầu khế. Để tránh gây ấn tượng mình quay nhìn, để tỏ ý khó chịu và như thế là không lịch sự, anh đưa luồng mắt ra phía cửa sổ xe, làm như đang ngắm cảnh. Anh thấy một cánh tay thon thả trong ống áo màu thiên thanh chuôi ra vắt ngang lên thành cửa sổ xe. Ý chừng Hiền cũng đang bị chèn ép như mình. Bà ta là gì với Hiền ấy nhĩ. Mẹ đẻ hoặc chị, chắc không phải rồi. Chẳng cần nhìn thẳng mặt, anh hình dung bà béo ị có một khuôn bán diện rất thô, mũi cà chua, cằm bạnh nục nạc. Vậy thì mẹ chồng chẳng. Hay chỉ là

bạn đường ngẫu nhiên, cùng lên một chuyến xe.

Mu bàn tay Hiền đã thoáng nổi gân xanh, anh nhận xét. Có thể nào khác được. Mười mấy năm rồi. Thời gian và cả những thăng trầm cuộc sống. Có mỏng đi chút ít, nhưng cổ tay Hiền vẫn trắng trẻo mượt mà, móng không tô nhuộm gợi một vẻ đẹp tinh khiết.

Giá mình được nắm lại bàn tay ấy, dù là một lần cuối, đặt nhẹ môi lên những ngón tay thân thuộc yêu thương chứa đầy kỷ niệm.

Hồi bấy giờ Hiền còn là một nữ sinh học trường miền Nam, mười bảy tuổi. Hay nói hay cười. Có vẻ thích bàn cãi để làm ra người lớn. Chuyện xảy ra tại căn phòng nhỏ gia đình dành cho tôi, trước là phòng học, nay là phòng làm việc tại nhà (tôi viết bài cho một chuyên san). Hiền đến chơi, trả sách, lao vào một cuộc tranh luận. Về nội dung cuốn truyện, tính cách nhân vật, hay to tát hơn, về ý nghĩa và triết lý cuộc đời? Không còn nhớ nữa. Tôi ngồi yên lắng nghe, thỉnh thoảng chêm câu bình luận thoáng ý châm biếm hoặc phản bác, với tư thế một người anh lớn tuổi - mình hơn Hiền mười tuổi chứ ít à, ấy là chưa kể đã từng trải nghiệm tình yêu, từng biết một người phụ nữ - chỉ cốt kích thích thêm cuộc bàn cãi. Tôi thích nghe giọng nói của Trang Hiền, trẻ trung trầm bổng, đượm màu xanh biếc của miền biển Nha Trang quê Hiền như trong trí tôi tưởng tượng.

Cái chân lý được tuổi mười bảy hết lòng bảo vệ, chẳng hiểu nó chính xác vững vàng được đến mức nào, chỉ biết là đầy tự tin, hào hứng. Càng nói, Hiền càng có vẻ tin chắc ở lý lẽ của mình, gò má càng ửng lên, mắt long lánh, có lúc Hiền khua cả tay làm điệu bộ để thêm sức nặng cho lời nói. Một lúc nào đó, thấy Hiền vừa đặt tay lại lên bàn, tôi liền ép bàn tay lên bàn tay cô gái. Cô muốn hiểu thế nào thì hiểu! Phải, có lẽ tôi chỉ muốn làm dịu bớt cái hăng tranh cãi của cô thôi. Cô nói nhiều rồi, hãy cho phép tôi có ý kiến lại chứ. Đang đà nói, Hiền không dừng lại. Tôi ép mạnh tay hơn. Và kìa, chẳng biết tại sao, giọng nói cô gái tự dừng bỗng xiêu. Cứ như thế, những lý lẽ của cô, đang vững vàng là thế, bỗng dung bị hăng mất chân đứng, đổ nghiêng dần. Giọng Hiền yếu ớt hẳn đi, rồi im bặt. Tôi lặng lẽ nhìn thẳng vào mắt Hiền. Dưới làn mi cong cô gái, tôi nhận thấy một ánh phân vân lưỡng lự. Tôi cầm nâng tay Hiền lên, dùng cả bàn tay kia của mình ép chặt. Khỏe miệng Hiền chọt nhếch khe rung rung như cười, mắt mở tròn ngó thẳng vào mắt tôi. Ý nói: Anh làm cái gì kỳ vậy. Cho anh thiệt là táo tợn.

Những đường phố Hà Nội rợp bóng cây hoặc ủ bóng đêm trở thành những con đường thân thuộc đi về của tình yêu.

Tình yêu với mọi niềm hạnh phúc và mọi nỗi băn khoăn dằn vặt của nó, thồ lộ ra hay phong kín...

Đường Lý Thường Kiệt. Giêng hai năm ấy, tôi còn nhớ, rét nhiều. Mùa xuân còn chần chừ, chỉ mới đăng ký trên tờ lịch. Tiếng động đường phố trầm hẳn, như bịt bùng trong chăn. Lá cành run rẩy. Tôi và Hiền lặng lẽ sóng bước.

Hiền cất tiếng:

"Anh coi, cây hai bên đường cũng chụm vào nhau cho đỡ rét".

"Ồ nhỉ".

Hiền đứng dừng, ngấm một chút, rồi bằng cái giọng Nha Trang nhẹ nhàng trầm bổng:

"Nó lại nghiêng mình nữa, anh thử nhìn coi".

Náo nức như vừa phát kiến điều rất mới, Hiền kéo tay tôi ra tận mép vỉa hè. Quả thật, hai dây cây hai bên đầu ngã chênh ra phía đường tí chút, vươn cành lá mướt giao trộn vào nhau. Tôi ngạc nhiên: mình qua đường phố hàng trăm lần, chưa bao giờ để ý hiện tượng đó.

"Để thường người ta dụng ý trồng nghiêng ra một tý. Để lấy bóng mát cho mặt đường".

"Nếu vậy, phải cho nghiêng vào trong này mới phải chớ. Người đi đường cần bóng mát hơn xe cộ".

"Hiền nói đúng". Tôi bật cười. Giọng tôi ẩn ý trêu cợt: "Hiền bảo anh mắc cái thói tật trí tuệ, hay suy nghĩ lật ngược vấn đề. Chính em cũng hay "lật ngược". Nhưng lần này em hoàn toàn có lý".

Hiền quay sang, hai má đỏ hừng. Mắt Hiền nhìn tôi tha thiết:

"Em muốn thấy anh cười như vậy. Em muốn giữ hình ảnh anh vui, khi anh ở xa em... Anh có thấy gốc sấu to bụi đằng kia không? Tán lá xum xòa gục xuống, như cái đầu nặng trĩu, mấy cành to tựa như cánh tay nâng đầu, mệt nhọc dữ!".

Mắt ánh tia ranh mãnh, Hiền tiếp luôn:

"Nghĩ ngợi là hại người lắm đấy? Em nói vậy có đúng không? Em thấy anh hay buồn. Anh đang nghĩ gì vậy? Chắc anh lại sắp nói ra câu hỏi: Vì sao em yêu anh? Chán chết đi được ấy?".

"Hứa với em, từ rày anh sẽ không bao giờ lặp lại câu hỏi "chán chết" ấy nữa. Tôi ôm một bên vai Hiền, kéo vào mình, khẽ thì thào. Miệng tôi ghé sát tai Hiền, tôi nghe hơi ấm của làn má hây đỏ, cảm thấy lớp lông tơ mướt mà trên bầu má ấy mơn man da mặt mình.

Bao nhiêu mùa xuân đã qua đi. Còn chẳng lớp lông tơ óng mướt trên đôi má. Hồi này, trong cơn mơ thoáng gặp, anh có ấn tượng nước da Hiền, nếu đúng đó là Hiền, chưa hề có dấu hiệu gì khô ráp. Giá mình đặt lại được một cái hôn nhẹ, dù chỉ bằng tưởng tượng, trên bầu má vẫn còn nguyên vẻ mịn màng tươi tắn ấy. Anh rướn người ra trước thêm tí chút, làm như muốn nhìn rõ hơn phong cảnh bên ngoài. Bà béo bên cạnh bất thần cựa quậy, cũng rướn người ra, cái đầu tóc to sù uốn quăn của bà che lấp hẳn khuôn mặt người thiếu phụ trẻ. Cái bà này, bà là ai mà kỳ cục. Có đáng mặt mệnh phụ không, hay chỉ là loại dân phe buôn bán tầm thường. Sao bà vô lý vậy. Mẹ chồng hay chị chồng mà bà nõ bảo vệ cô ta kỹ càng đến thế.

Thốt nhiên, toàn bộ cái khối thịt của bà ta hung tợn xô ngang vào anh, mạnh không thể tưởng tượng được. Bị đẩy bật, anh suýt ngã ngổ ra sàn xe,

chỗ lỗi đi. Đến lượt anh lại xô mạnh vào khối thịt bà ta. Trong xe, mọi người nhốn nháo. Lát sau anh mới hoàn hồn. Chiếc xe khách muốn tránh vật cản gì đó, hình như một chiếc xe ngựa đột nhiên dỏ chúng, đã lái ngoặt qua ngoặt lại như điên. Suýt nữa xảy ra tai nạn. Bình tĩnh lại rồi, một ông hành khách nào đó, giọng Quảng Ngãi nặng chịch, oang oang kể chuyện có chuyến xe khách muốn tránh một con trâu vọt ngang đường đã đâm thẳng vào một cặp vợ chồng trẻ đèo nhau bằng xe máy. Cả xe bàn tán lao xao.

Một đêm, tôi đi cùng Hiền trên đường phố vắng. Lúc tạt qua một ngã ba, bất thành linh có chiếc xe con lao tới. Tôi chỉ kịp lôi Hiền trở lại. Hú vía! Vành chắn bùn phía sau sạt ngang qua hai người, cái gì đó móc rách toạc túi áo Hiền. Hiền chỉ cho tôi xem, vẻ như thú vị, ghé tai tôi thầm thì: "Có chết thì chúng mình cùng chết cả hai".

Lúc bấy giờ, tôi còn nhớ như in, đầu tôi choáng váng. Một kỷ niệm xót xa, chưa cũ gì lắm, vụt xuyên qua đó như chiếc dùi nung cháy bỏng. Từng có lần nào đó, một người con gái khác, trong một tình huống tương tự, đã nói với tôi y hệt như những lời nói ấy. "Có chết cùng chết cả hai". Chỉ khác, giọng cô ta réo rắt hơn, như còn run rẩy vì xúc động và sợ hãi. Đó là mối tình đầu của tôi. Tôi nghĩ rằng với cô ta cũng vậy. Bất ngờ, một thời gian sau, tôi nhận được bức thư chia tay của cô ta. Lời lẽ hết sức điềm tĩnh, tỉnh táo. "Em đã suy nghĩ kỹ. Xét thấy rằng chúng ta không hợp nhau. Thôi vĩnh biệt". Một tháng sau, cô ta lấy chồng. Hiểu rồi, hiểu rồi, cô em bé nhỏ của tôi ạ, đối với cô, tôi chỉ là vật đối chứng trong một trò thí nghiệm tình cảm lạnh lùng.

Cuộc trò chuyện lao xao trên xe vẫn chưa dứt. Có lẽ mọi người đã bị cái lắc xe đột ngột làm tỉnh táo hẳn lên. Bà mệnh phụ sửa lại thế ngồi, có cảm tưởng bà cố dán chặt người thêm vào lưng ghế và đệm ghế. Phía bên kia, Trang Hiền của tôi cũng đã ép chiếc làn trắng ngà vào bụng mình, hai bàn tay ôm lấy nó.

"Có chết chúng mình cùng chết cả hai". Trong đầu anh chợt nảy một giả thiết vui vui. Ừ, giả như lúc này đã xảy ra tai nạn thực, xe đổ nhào xuống ruộng hoặc đâm sầm vào gốc cây, câu nói của Hiền mười mấy năm về trước, một ước vọng, một lời nguyện, bỗng dung thành sự thực, thì sao nhỉ. Mình sẽ vui hay buồn. Hiền sẽ buồn hay vui. Ôi, ngớ ngẩn. Chết cả hai rồi, còn gì nữa mà nói chuyện vui buồn!.

Giây phút này Hiền đang nghĩ gì. Hiền có sực nhớ đến cái lời nguyện ấy không, nếu người ngồi đó đích thực là Trang Hiền. Lúc này Hiền có hồi hộp sợ hãi lắm không ấy nhỉ. Dù sao cơn nguy hiểm cũng đã qua rồi. Hai bàn tay Hiền lúc này đan nhau bình thản, đoan trang, mấy đầu ngón còn tròn mọng trắng hồng bên cạnh màu ngà chiếc làn và màu thiên thanh tà áo.

Cái đêm đầu thu không thể nào quên ấy, tôi ngồi cạnh Hiền bên hồ nước. ánh sao rọi xuống khiến làn nước đêm xanh thẫm càng lung linh. Thốt nhiên tôi cảm thấy Hiền khe rùng mình.

"Em lạnh hay sao?" Tôi ân cần hỏi.

"Không". Hiền đáp. "Nhưng từ nhỏ em đã có tật như vậy. Mỗi khi chợt thấy một vệt sao băng, em đâm hồi hộp. Cứ nghĩ cái chấm sáng nhỏ nhoi ấy rất

vào giữa mung lung bầu trời, em hơi sò sợ, cảm thấy cô đơn, như là ớn lạnh nữa ấy".

"Cả giờ nữa, lúc có anh bên cạnh?" Tôi hỏi, hơi có ý trêu chọc.

"Em chẳng hiểu làm sao nữa. Biết đâu chẳng càng ớn lạnh hơn ấy chứ". Hiền đáp, đùa trêu lại. "Vì có ai thăm dò được hết cái mung lung tình cảm con người".

Tôi lặng im. Hiền liền có một cử chỉ làm lạnh.

"Anh coi, trống ngực em còn đập đây nè".

Hiền cầm tay tôi đặt lên phía tim mình. Dưới làn áo lụa, ngực cô gái căng vồng. Tim tôi hồi hộp. Từ lúc nào không biết, Hiền đã nhẹ nhàng cởi cúc áo của mình, hơi thót người lại, tôi cảm thấy tay mình tiếp xúc với làn da mát rượi trên móm đồi xuân mơn mớn. Nghe rõ cả tim mình đập mạnh, thỉnh thoảng, trong trái tim cô gái. Hồ nước bỗng chao nghiêng, nghiêng ngả.

Bà mệnh phụ. Lại bà mệnh phụ. Nhưng lúc này tôi thông cảm. Bà chẳng hề có ý định phá ngang dòng mơ tưởng loăng quăng rối rắm của tôi, chắc thế. Chẳng qua phần ghế quá chật đối với cái khối lượng quá cỡ của bà. Tôi đã tự nguyện dịch gần một nửa người ra khỏi chiếc ghế của tôi rồi đấy. Mong sao bà đừng quá lấn ép người ngồi cạnh, phía bên kia, tội nghiệp.

Tôi và Hiền ngồi trên vệ cỏ lặng ngắm mặt hồ như vậy có lẽ rất lâu. Mắt Hiền đen huyền, dường như cũng có ánh sao lung linh trong ấy. Dưới bàn tay áp ôm mơn trớn, tấm ngực trẻ thanh tân càng nhô cao, căng nhọn, tựa hai hòn núi đá thuở hoang sơ. Trống ngực tôi phập phồng. Tôi nảy ý liều lĩnh táo tợn, lần tìm đến những miền hoang dã thâm u khuất vắng hơn.

"Đừng, đừng anh, em sợ".

Nghe Hiền thì thào, giọng đứt quãng. Vai Hiền khẽ rung lên như hồi nãy. Bỗng khắp người cô gái nổi cơn run rẩy dữ dội, khi tôi cố đẩy tới cuộc phiêu lưu mạo hiểm. Tôi đâm hốt hoảng, có cảm giác như Hiền có thể sắp choáng ngất vì sợ hãi. Vội đưa cả hai cánh tay giữ ghì lấy thân hình cô gái. Cơn run rẩy dịu dần. Trán tôi từ lúc nào cũng toát mồ hôi lạnh.

"Ta về thôi, em nhé. Sương xuống nhiều rồi". Tôi nghe mình nói, giọng lúng búng chen xấu hổ và hối hận.

Hiền vịn vào vai tôi yếu ớt đứng dậy.

Trưa hôm sau, ở cơ quan về, tôi tìm thấy mẫu giấy nhỏ luồn qua khe cửa. Tôi hồi hộp mở xem.

Nét chữ của Hiền. Vẫn thoáng, đẹp, nhưng dường như còn in vết run rẩy, tôi hình dung thế. Hiền nói Hiền viết cho tôi mấy chữ này vào lúc bốn giờ rưỡi sáng, sau một đêm không hề chợp mắt. Hiền muốn tôi thông cảm và tha thứ (Ôi, chính tôi phải ngàn lần xin Hiền tha thứ cho tôi mới phải). "Đêm nay anh hãy đến với em, anh nhé".

Đêm hôm ấy tôi không đến. Vì lý do gì, cũng chẳng còn nhớ thật rõ. Sau này hai ba lần Hiền vặn hỏi, hai ba lần tôi đáp là mình tự dung nổi một cơn đau đầu dữ dội. Điều đó nếu không hẳn là sự thực, ít ra cũng là sự thực do tôi muốn tượng sau nhiều lần nhắc đi nhắc lại.

Tôi không còn giữ một bức thư nào của Hiền. Tất cả đều đã được thả trôi theo dòng nước. Vì sao vậy, chính tôi cũng không hiểu nổi.

Hiền viết cho tôi khá nhiều thư, khi chỉ mấy dòng ngắn, khi ba bốn trang liền. Hiền khoe học tốt, trái với điều tôi lo lắng là Hiền có thể sao nhãng việc học tập. "Em cảm thấy như dạo này trí óc mình càng mình mẫn sáng láng hơn. Toán giải khá nhanh. Cô giáo vẫn còn khen em làm bài hết sức tình cảm". Hiền kể một vài kỷ niệm chạy giặc hồi thơ ấu ở quê hương, chuyến đi tàu biển ra Bắc tập kết cùng ông chú. "Em muốn anh thuộc lòng từng chi tiết cuộc đời em. Anh đừng cười là nó còn quá ngắn, chẳng có gì đáng kể. Em vui thích mà nghĩ rằng những kỷ niệm nhỏ nhoi ấy cũng trở thành một phần tâm hồn anh". Hiền đòi tôi cũng phải "trả nợ", kể cho Hiền nghe quá khứ của mình, những buồn vui, những cuộc tình duyên cũ "nếu có, mà chắc là phải có. Hứa với anh, em không ghen đâu, chỉ muốn anh kể để anh vơi bớt nỗi buồn mà em đoán nguồn gốc sâu xa là ở đó". Tiếp đến những bức thư nùng nàn táo bạo hơn "Em từng nói em muốn anh thuộc rõ cả cuộc đời em. Em muốn anh cũng thuộc toàn bộ thân thể em, vì tất cả em là của anh, của riêng anh tất cả"... "Ôi cái ngày sinh nhật kỳ diệu? Em đã bước sang tuổi mười tám với một kỷ niệm không bao giờ quên. Đêm qua chúng mình đã có được cả một đêm cho nhau trọn vẹn. Suốt ngày hôm nay em lười biếng nằm dài, ngửa mặt lên trần suy nghĩ, nhớ lại và mơ ước. Lúc này ước gì có một đứa con của anh nằm gọn trong bụng mình. Một đứa con trai giống hệt anh. Nó sẽ là cái cầu nối, một lời thề nguyên gấn cả cuộc đời và linh hồn hai chúng ta mãi mãi, một trăm năm, một nghìn năm, một triệu năm ánh sáng".

Những lá thư dài ngắn ấy, tôi đọc đi đọc lại hầu như thuộc, với niềm xúc động khi êm ái, khi bùng bùng mãnh liệt. Tôi áp mảnh thư vào ngực, nhắm mắt thầm nhớ lại những giây phút êm đềm. Nhưng khi xúc cảm trào lên quá mạnh, khiến hai bên thái dương mạch đập phập phồng, tôi cảm thấy bất chợt xen vào một nỗi âu lo buồn bã, thậm chí bàng hoàng, một phản ứng tâm lý mà tôi không thể giải thích nổi, lại càng không thể nào nén nổi. Một buổi sáng xuân đẹp trời, nhân đi công tác bằng ca nô trên sông Bạch Đằng, tôi đã thả tập thư của Hiền từng tờ từng tờ một cho bay theo gió rồi rơi xuống nước. Dòng nước mùa này xanh trong leo lẻo, đẹp quá chừng, hy vọng nó sẽ đưa những lời thư ấy ra biển rồi ra tận đại dương. Tôi dõi nhìn những vuông giấy trắng chao nghiêng như cánh chim bập bênh trôi nhanh ra phía sau lái với một tâm trạng hầu như thanh thoát, tuy vương chút bùi ngùi. Cái gì diễn ra trong tôi vậy. Dường như tôi đã e sợ và muốn ngăn ngừa trước một sự ràng buộc hoặc trách nhiệm nào đó, hoặc là một sự dang dở, chia lìa, thậm chí một cơn vô mộng mà cái tạng, cái khí chất của tôi sẽ không thể nào chịu đựng nổi. Yêu tôi nồng nhiệt, biết đâu Hiền chẳng có thể cắt đứt phũ phàng. Nói gì một triệu năm hoặc một trăm năm. Mọi sự ở đời cái gì chẳng qua đi như ngày đêm dưới cầu nước chảy, mọi điều tất phải biến đổi, nhằm chán, nhạt phai. Hiền yêu tôi thật sự hay chỉ là yêu tình yêu, yêu chính mình qua một mối tình. Tôi đã có gì đặc biệt, có gì xứng đáng. Những lời lẽ bông bột say sưa ấy Hiền viết cho tôi hay viết để say sưa với chính mình, với riêng mình. Tôi chẳng qua chỉ là cái cớ.

Lại bà mệnh phụ. Lần này thì cái bà béo ị ấy không còn làm sao chịu đựng được nữa rồi. Bà xoay người, thúc cả cùi tay vào hông anh, đột ngột đứng dậy. Bà nhào người nhìn ra phía cửa sổ, bỗng quay lại hét toáng về phía người lái xe: "Xuống! Xuống! Cho tôi xuống đây! Dừng lại! Cho tôi xuống!" Giần cái hông đồ sộ lên đùi anh, bà cúi quơ chiếc túi giả da to kèn màu hồng khá đẹp dưới chân ghế, rồi chẳng cần xin lỗi, lăm le định len ra. Anh vội nhổm dậy, đứng tránh ở lối đi. Bà ta vừa lách khỏi, thốt nhiên anh thấy mình đứng đối mặt với người thiếu phụ trẻ áo thiên thanh. Hiên! Trời ơi, Hiên cũng xuống đây sao? Cái thị trấn này là đâu vậy? Quê chồng hay chính quê Hiên?

Thoáng giây hồi hộp. Hình như hơi thở của anh, nóng hổi, phả cả vào cổ vào gáy người thiếu phụ, mấy sợi tóc dài khê phơ phất trên làn da trắng mịn. "Có phải đúng Trang Hiên của anh đấy không?". Tiếng kêu ấy vang vang trong đầu óc anh, tuy anh không hề mở miệng. Hiên cũng đã nghe thấy chẳng? Người thiếu phụ khê quay đầu, nhìn thẳng vào anh. Đôi mắt mở to, vẻ ngỡ ngàng, y như mắt Hiên ngày nào khi anh làm cái việc táo bạo ép bàn tay mình lên bàn tay cô gái. Nhưng lúc này ánh mắt ấy dường như thoáng buồn, thoáng nghiêm lạnh. Đôi môi, vẫn còn hồng mọng, nhưng mím mím, lặng yên, hoàn toàn xa lạ. "Nếu đúng là Hiên, sao Hiên không nói với tôi một lời nhĩ. Hiên hãy trách cứ tôi đi, nói thẳng sự thật vào mặt tôi đi. Tôi đã quá tính toán chẳng, đã hèn yếu đến mức trở nên hèn nhát vị kỷ chẳng. Sao Hiên vẫn cứ câm lặng lạnh lùng như vậy?"

Đầu anh choáng váng. Tiếng đập thành thành vào thành xe của người phụ lái ngồi phía sau giục đi, anh tưởng như tiếng đập của trống ngực mình dội lên tận óc. Chiếc xe ca lại khởi động, anh lạng người, vội bám hai tay vào thành ghế hai bên lối đi. Tuy nhiên vẫn cố ngoái nhìn ra phía sau, qua khung kính ở lưng xe, cố tìm lại hình bóng chiếc áo màu thiên thanh.

Lúc đầu không thấy gì. Sau đó hiện ra trong khung kính dáng thanh mảnh nhỏ nhắn của người thiếu phụ, toàn một màu tím sẫm, nó nhỏ đi nhanh rồi mất hút.

Cho đến bây giờ, thêm mười mấy năm nữa, anh vẫn chưa nhớ được cái màu tím sẫm lạ lùng ấy là do ánh mắt mình đã mờ đi, thắm lại hay đó là do màu tẩm kính.